

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: D. P., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Hnilem
sídlem Velké náměstí 116/7, 397 01 Písek

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. JMK 86592/2016, sp. zn. S – JMK 55771/2016/ODOS/St,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. JMK 86592/2016, sp. zn. S – JMK 55771/2016/ODOS/St (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 150676-41/2015/Či, sp. zn. 10942/2015/ODaP-P/Či (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, ust. § 125c odst. 1 písm. d), ust. § 125c odst. 1 písm. k) a ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), a podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pojištění odpovědnosti“). Výše uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 7. 2015 v 9:00 hod., v obci Ratíškovice, na ulici, u domu č. p., kam jako řidič motocyklu tov. zn.,, řídil toto vozidlo z areálu M. v obci Vacenovice, po pozemní komunikaci č. III/4257 směrem na Ratíškovice, za obcí Vacenovice odbočil vpravo na polní cestu a následně na pole, kdy nerespektoval signál policie „Stůj“ a nezastavil motocykl, který řídil, aniž byl držitelem řidičského oprávnění potřebného k řízení daného motocyklu, přičemž se po výzvě policisty odmítl podrobit orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dále tím, že užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky, protože na něm nebyla umístěna tabulka registrační značky a tím, že provozoval vozidlo, které nemělo pojištění odpovědnost za škodu způsobenou provozem vozidla. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zákonem. Co se týče jednotlivých odvolacích námitek, žalovaný nejprve poukázal na skutečnost, že žalobce měl v řízení v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Stejně tak neshledal žalovaný důvodnou námitku ohledně porušení zákazu sebeobviňování, resp. práva na spravedlivý proces, neboť ji žalobce blíže nespecifikoval. Pokud se jedná o tvrzenou podjatost úředních osob, žalovaný k tomu uvedl, že bylo v dané věci již pravomocně rozhodnuto, kdy ani jedna z úředních osob neměla poměr k věci či účastníkům řízení. Důvodnými poté žalovaný neshledal ani námitky ohledně stanovení lhůty k podání odvolání a nepoučení o možnostech budoucího soudního přezkumu prvostupňového rozhodnutí, neboť byl tento postup v souladu se zákonem.

Následně se žalovaný zabýval otázkou zjištění skutkového stavu, přičemž dospěl k závěru, že byl ve vztahu ke všem přestupkům, které jsou žalobci kladeny za vinu, zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, který v tomto ohledu vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a související fotodokumentace, včetně dalších listin, které jsou založeny ve spisu. Pokud se jedná o rozpory ve svědeckých výpovědích policistů, žalovaný k tomu uvedl, že se týkají pouze barvy motocyklu, absence tetování na noze žalobce a umístění motorky před zahájením úkonů na místě policejní kontroly a sepisu oznámení o přestupku. Žalovaný v tomto kontextu poukázal na skutečnost, že policisté byli ve věci opakovaně vyslechnuti, přičemž prap. Antoš při výslechu dne 20. 1. 2015 barvu motocyklu správně identifikoval. Navíc bylo ve vztahu k popisu osoby řidiče rozhodné také jeho oblečení a tetování na paži, což bylo v rámci svědeckých výpovědí policistů popsáno v souladu s pořízenou

fotodokumentací. Kromě toho policisté podrobně a konzistentně popsali průběh skutkového děje, zahrnujícího komunikaci se žalobcem v ranních hodinách, jeho následné sledování ve vozidle a provedení silniční kontroly v místě jeho bydliště. Podle názoru žalovaného tak bylo naplnění jednotlivých skutkových podstat přestupků dostatečně prokázáno a prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže k provedení dalších důkazů s odkazem na jejich nadbytečnost nepřistoupil.

Co se týče skutkové podstaty přestupku spočívajícího v odmítnutí žalobce podrobit se orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, žalovaný doplnil, že se vztahuje rovněž na osoby, které řídily vozidlo bezprostředně před provedením silniční kontroly. V tomto ohledu pak není dle názoru žalovaného podstatné, zda k samotnému provedení silniční kontroly došlo na pozemní komunikaci nebo na soukromém pozemku, resp. v místě bydliště žalobce. Důvod provedení orientačního vyšetření poté vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů, kteří uvedli, že žalobce byl v ranních hodinách spatřen v areálu M., byl z něj cítit alkohol, působil unaveně, koktal a měl červené oči. Na základě těchto skutečností a s odkazem na ustálenou judikaturu tedy žalovaný dospěl k závěru, že postup policistů byl zcela v souladu se zákonem. Dále neměl žalovaný pochybnosti ani o naplnění skutkových podstat přestupků spočívajících v řízení vozidla bez registrační značky a bez sjednání odpovídajícího pojištění odpovědnosti, což bylo prokázáno nejen svědeckými výpověďmi policistů, ale také fotodokumentací a úředním záznamem ze dne 11. 2. 2016 (lustrace v evidenci České kanceláře pojistitelů). Závěrem odůvodnění napadeného rozhodnutí se poté žalovaný zabýval rovněž otázkou zavinění a výši uložených sankce, a to při samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Ani v tomto ohledu neshledal s ohledem na okolnosti případu žádné pochybení.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, a to v podobě výsledku jeho matky a pana M. B., který byl účasten akce v areálu M. ve Vacenovicích. Podle názoru žalobce se tak jedná o opomenuté důkazy, neboť nebylo jejich neprovedení řádně zdůvodněno. Matka žalobce navíc mohla osvětlit průběh silniční kontroly, která probíhala na soukromém pozemku, resp. v místě bydliště žalobce. Prvostupňový správní orgán považoval její svědectví nepochybně za důležité, neboť ji nejprve sám předvolal. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že není možné, aby s motocyklem vjel na dvůr své nemovitosti zadní stranou, jak shodně vypověděli zasahující policisté, neboť se zde nachází jiná nemovitost se zahradou, přičemž je neprůjezdná. Tuto skutečnost žalobce dokládal fotodokumentací pořízenou z veřejně dostupných map a katastru nemovitostí. Podle jeho názoru tak bylo postupem správních orgánů zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť byly preferovány toliko svědecké výpovědi policistů, přestože proti nim stála skutková verze žalobce, podpořená svědeckou výpovědí spolujezdkyně a dalšími navrženými důkazy, která však nebyly v rozporu se zákonem provedeny.

V tomto kontextu dále žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány považovaly policisty za nestranné svědky, přestože jejich motivace vypovídat nepravdivě mohla být dána tím, že původně pronásledovali jiného řidiče, kterého se jim však nepodařilo dostihnout. Na základě znalosti místních osob se tak dostavili přímo do bydliště žalobce, o němž je známo, že vlastní motokrosový speciál. O tom dle názoru žalobce svědčí rovněž nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích policistů ohledně identifikace jeho osoby, popř. barvy motocyklu a jeho polohy v době provádění silniční

kontroly. Správní orgány se však odstraněním těchto pochybností nijak nezabývaly. Kromě toho žalobce označil za nezákonný postup policistů, kteří jej vyzvali k provedení orientačního vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu na jeho soukromém pozemku, aniž by vykazoval známky ovlivnění alkoholem či jinou návykovou látkou. Podle jeho názoru má navíc každý občan právo odmítnout nepodrobit se výše uvedenému vyšetření, pokud by se tím mohl vystavit nebezpečí stíhání, přičemž je záležitostí správních orgánů, aby prostřednictvím jiných důkazů požití alkoholu dostatečně prokázaly. Poslední námitka žalobce poté směřovala proti podjatosti všech úředních osob prvostupňového správního orgánu, neboť pokuta uložená žalobci ve správním řízení je příjmem rozpočtu orgánu, který ji uložil. Z toho důvodu byla dle názoru žalobce porušena zásada nestrannosti, když byl prvostupňový správní orgán ve věci zároveň vyšetřovatelem a soudcem. V prvním stupni tak mělo být o jeho námitce podjatosti rozhodnuto žalovaným, nikoliv prvostupňovým správním orgánem. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že většinu žalobních námitek vypořádal již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť byly uplatněny rovněž v odvolacím řízení. Pokud se jedná o zjištění skutkového stavu věci, žalovaný k tomu doplnil, že v tomto ohledu nebyly dány důvodné pochybnosti. Proto byly důkazní návrhy žalobce vyhodnoceny jako nadbytečné. Co se týče tvrzené nezákonnosti výzvy policistů k podrobení se vyšetření na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu, žalovaný k tomu uvedl, že policisté byli na soukromý pozemek vpuštěni matkou žalobce, přičemž dle příslušných právních předpisů je policista oprávněn vstupovat při splnění zákonných podmínek na soukromý pozemek dokonce bez souhlasu. Stejně tak se žalovaný neztotožnil ani s námitkou podjatosti úředních osob. Podle jeho názoru byla v tomto ohledu vydána usnesení prvostupňového správního orgánu, která byla dále k odvolání žalobce řádně přezkoumána. Ve vztahu k tvrzené systémové podjatosti prvostupňového správního orgánu poté žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu. Závěrem doplnil, že k tvrzené nemožnosti příjezdu motocyklem ze zadní strany domu žalobce, jak vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů, se nemohl blíže vyjádřit, neboť byla tato námitka uplatněna až v žalobě a k ní přiloženou fotodokumentací nedisponuje. Z těchto důvodů tedy žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 25. 7. 2015, dle kterých měl být v rozhodný den žalobce a jeho motocykl spatřen v ranních hodinách v areálu M. v obci Vacenovice. Žalobce měl při komunikaci s policejní hlídkou popíjet pivo. Následně měl být zhruba o dvě hodiny později stejnou hlídkou spatřen, jak odjíždí se spolujezdkyní na motorce. Policejní hlídka započala s jeho pronásledováním a snažila se jej zastavit předepsaným způsobem, na což nereagoval a hlídce ujel. Na základě znalosti místních poměrů se hlídka dostavila do bydliště žalobce, kde viděla přijíždět pronásledovaný motocykl se dvěma osobami. Po zahlédnutí policejní hlídky však řidič z místa opět ujel. Policisté tedy zazvonili na dům žalobce a otevřela jim jeho matka paní R. K., nar. (dále jen „matka žalobce“), která po poučení uvedla, že její syn není doma a ví, že vlastní motocykl. Následně hlídka zaslechla přijíždět motocykl ze zadní

strany nemovitosti. Po vpuštění dovnitř provedla se žalobcem, který se nacházel v zadní části domu s motocyklem a spolujezdkyní, silniční kontrolu, přičemž žalobce nepředložil žádné doklady potřebné k řízení vozidla, odmítl dechovou zkoušku na alkohol, přestože překotně hovořil, hůře artikuloval, měl červený obličej, unavené oči a jevil další známky podnapilosti. Na motocyklu dále nebyla umístěna registrační značka vozidla a bylo zjištěno, že žalobce není držitelem potřebného řidičského oprávnění. Součástí těchto podkladů je rovněž popis osoby žalobce (triko s krátkým rukávem, černé šortky, černá obuv, tetování na paži atd.) a jeho motocyklu (černo-bílo-červená barva s potisky).

Součástí policejní dokumentace je dále podání vysvětlení žalobce, ve kterém uvedl, že s daným motocyklem jezdí pouze na motokrosových drahách. K tvrzené jízdě před započítáním silniční kontroly se odmítl vyjádřit. Vysvětlení dále podala jeho spolujezdkyně L. D., nar. (dále jen „spolujezdkyně“), která popsala skutkový děj předcházející silniční kontrole v souladu s obsahem úředního záznamu. Dále se ve spisu nachází výpis z registru řidičů a fotodokumentace ze silniční kontroly, na které je u předmětného domu zachycen žalobce, spolujezdkyně a motocykl, jejichž popis odpovídá úřednímu záznamu a oznámení přestupku. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno správní řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání, které se z důvodu omluvy konalo až dne 5. 11. 2015, a to za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Během něj proběhlo dle protokolu dokazování listinami založenými ve spisu a vyjádření žalobce, který uvedl, že motocykl je určen pouze k jízdě na motokrosových drahách. V rozhodný den jej neřídil a vyšetření na přítomnost alkoholu odmítl, neboť nebyl pod jeho vlivem a nacházel se na soukromém pozemku. Dále navrhl důkaz výsledkem policistů a odmítl se vyjádřit k tomu, že byl v rozhodný den spatřen v ranních hodinách v areálu M.. Následně došlo dne 2. 12. 2015 k výsledku policistů, kteří popsali skutkový děj v souladu s obsahem policejní dokumentace. Tentýž den pak odmítla podat svědeckou výpověď spolujezdkyně žalobce, a to z důvodu, že je jeho osobou blízkou. Zástupce žalobce se z účasti omluvil a žádal, aby bylo za účelem provedení těchto důkazů jednání odročeno.

Z obsahu spisu dále vyplývá, že žalobce podal dne 26. 1. 2016 námitku podjatosti všech zaměstnanců prvostupňového správního orgánu, a to z důvodu toho, že pokuta, která mu může být v řízení uložena, je příjmem rozpočtu daného správního orgánu. Žalobce pak konkrétně namítal podjatost úřední osoby Z. Š., který byl pověřen vedením správního řízení, a to z důvodu provedení svědeckých výpovědí v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, existence protokolu o výsledku spolujezdkyně, který nebyl fakticky proveden, a z důvodu neprovedení dalších navržených důkazů. Na výzvu prvostupňového správního orgánu poté žalobce svoji námitku doplnil písemností ze dne 10. 2. 2016, ve které zejména jmenovitě upřesnil úřední osoby, které by neměly z důvodu své podjatosti činit v řízení žádné úkony. Posléze správní orgán nařídil ústní jednání na den 20. 1. 2016, v rámci kterého byl znovu proveden výslech policistů a spolujezdkyně. Žalobce současně navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí matky žalobce a pana M. B., který měl být na M. přítomen. Spolujezdkyně žalobce opět odmítla podat svědeckou výpověď s odkazem na institut osoby blízké. Co se týče svědeckých výpovědí policistů, prap. K. k dotazům popsal skutkový děj, barvu motocyklu a oblečení žalobce v souladu s obsahem policejní dokumentace. Současně doplnil, že žalobce viděl tlačit motorku po dvoře, přičemž byl trochu cítit alkoholem, resp. vykazoval již uvedené známky podnapilosti. Obdobně poté vypověděl prap. Antoš, který popsal shodně oblečení žalobce a barvu motocyklu, včetně skutečnosti, že motorku tlačil po dvoře.

Ve spisu je dále založen záznam o stanovení oprávněné úřední osoby Mgr. M. Č. a úřední záznam o negativní lustraci žalobce, resp. jeho motocyklu, v systému České kanceláře pojistitelů ze dne 11. 2. 2016. Ve vztahu k námitce podjatosti jsou ve spisu rovněž založena vyjádření oprávněných úředních osob Mgr. M. Č. a Bc. S. L., podle nichž nemají poměr k účastníkům ani jiný zájem na výsledku řízení. Námitka podjatosti vůči výše uvedeným úředním osobám byla poté pro nedůvodnost zamítnuta usneseními prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 2. 2016, č. j. 150676-35/2015/Či a ze dne 23. 2. 2016, č. j. 150676-36/2015/Či. Ve vztahu k ostatním úředním osobám bylo v odůvodnění těchto rozhodnutí uvedeno, že se na vedení řízení bezprostředně nepodílí. K odvolání žalobce byla následně obě usnesení potvrzena rozhodnutími žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. JMK 86592/2016 a ze dne 6. 6. 2016, č. j. JMK 86578/2016. Prvostupňový správní orgán dále nařídil ústní jednání za účelem opětovného výslechu policistů a matky žalobce na den 15. 3. 2016. Matka žalobce se k němu nedostavila, neboť se předem omluvila z důvodu dočasné pracovní neschopnosti. Dle protokolu z ústního jednání žalobce k věci mimo jiné uvedl, že v rozhodný den motocykl neřídil a na M. se v ranních hodinách nenacházel. Jeho právní zástupce pak poukázal na nesrovnalosti ve výpovědích policistů. V rámci podání svědecké výpovědi prap. Antoš k otázkám ohledně identifikace žalobce a jeho motocyklu uvedl, že řidiče identifikoval podle oblečení a tetování na pravé noze, motocykl měl možná stříbrno-modrou barvu a žalobce jej v době silniční kontroly tlačil po dvoře. Co se týče svědecké výpovědi prap. K., ten k věci rovněž uvedl, že žalobce identifikoval podle oblečení (viz policejní dokumentace) a tetování na pravé paži. Motocykl měl černo-červeno-bílou barvu a v době silniční kontroly měl stát na stojanu. Žalobce naopak ve svém vyjádření do protokolu z ústního jednání popřel, že by rozhodný den motocykl řídil, popř. že by se s ním nacházel na M. Jeho právní zástupce pak poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích a skutečnost, že žalobce tetování na noze nemá.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel příslušný správní orgán z listin založených ve spisu a zejména svědeckých výpovědí policistů. K tomu uvedl, že i přes dílčí rozpory (barva a poloha motocyklu a tetování žalobce) je třeba v komplexu všech důkazů dospět k závěru, že se žalobce uvedených přestupků dopustil. Policisté shodně podrobným způsobem popsali skutkový děj od komunikace se žalobcem v areálu M., přes jeho sledování, až po silniční kontrolu v místě jeho bydliště. Popis osoby žalobce a jeho motoru pak až na výše uvedené odchylky odpovídá pořízené fotodokumentaci a listinám založeným ve spisu. Svědecké výpovědi policistů, zejména prap. K., měl prvostupňový správní orgán za věrohodné. Z jejich obsahu pak rovněž vyplývá, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, přestože k tomu byl vyzván v souladu se zákonem. Stejně tak lze dle srovnání výpisu evidenční karty řidiče a fotodokumentace motoru motocyklu dospět k závěru, že žalobce řídil vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Na základě oznámení přestupku, svědeckých výpovědí policistů a lustrace v systému České kanceláře pojistitelů, pak prvostupňový správní orgán považoval za prokázané také spáchání přestupků spočívajících v neuposlechnutí pokynu k zastavení vozidla, neumístění tabulky registrační značky a provozování vozidla bez příslušného pojištění odpovědnosti. Prvostupňový správní orgán sice připustil rozpory ve svědeckých výpovědích policistů, ty však nejsou dle jeho názoru rozhodné, a to také s ohledem na dobu uplynulou od spáchání přestupků. V podstatných okolnostech jsou navíc dané výpovědi konzistentní a nestrannost policistů, jakožto úředních osob, nebyla v řízení důvodně zpochybněna. Žalobce se následně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojl nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, ale také proti procesnímu postupu a podjatosti úředních osob podílejících se na vedení řízení před prvostupňovým správním orgánem. Z toho důvodu se bude krajský soud zabývat jednotlivými námitkami v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, přičemž zohlední jejich vzájemnou souvislost.

Žalobce předně namítal, že správní orgány nedostály své zákonné povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, když bez řádného zdůvodnění odmítly provedení žalobcem navržených důkazů v podobě svědecké výpovědi jeho matky a pana M. B., který měl být dle tvrzení jednoho ze zasahujících policistů přítomen v rozhodný den v areálu M., kde policisté se žalobcem v ranních hodinách komunikovali. V tomto kontextu pak žalobce doplnil, že sám prvostupňový správní orgán nepochybně považoval výsledky jeho matky, která byla přítomna vstupu policejní hlídky do obydlí, za nezbytný, neboť ji předvolal k podání svědecké výpovědi. Matka žalobce se však k danému ústnímu jednání nedostavila, a to z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, což příslušnému správnímu orgánu v rámci písemně zaslané omluvy řádně doložila. K jejímu opětovnému předvolání již však nedošlo. Krajský soud k této námitce předně uvádí, že ve vztahu k otázce náležitého zjištění skutkového stavu věci je nutné vycházet z právní úpravy obsažené v ust. § 3 správního řádu, dle kterého platí, že: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* S ohledem na dikci citovaného ustanovení lze tedy dospět k závěru, že správní orgán postupuje v řízení ve vztahu k dokazování rozhodných skutečností aktivním způsobem na základě principu zásady vyšetřovací, jak ostatně vyplývá rovněž ze souvisejícího ust. § 52 správního řádu, který sice zakotvuje povinnost účastníků řízení označit důkazy za účelem prokázání svých tvrzení, ale současně stanovuje, že správní orgán není těmito návrhy vázán, pakliže není provedení důkazu nezbytné za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci.

Nelze tedy automaticky považovat za nezákonný postup prvostupňového správního orgánu spočívajícího v tom, že neprovedl všechny žalobcem navržené důkazy. Naopak je nezbytné v kontextu okolností případu a dalších provedených důkazů posoudit,

zda příslušný správní orgán svůj postup náležitě zdůvodnil, resp. zda se z jeho strany nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V projednávané věci vycházely správní orgány zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří byli v průběhu správního řízení vícekrát vyslechnuti, a to také z důvodu opakovaných omluv z ústního jednání. Současně správní orgány v rámci hodnocení svědeckých výpovědí policistů poukazyvaly na skutečnost, že jsou až na drobné nepřesnosti způsobené dlouhou dobou od spáchání přestupků navzájem konzistentní a odpovídající obsahu policejní dokumentace, tvořené zejména úředním záznamem, oznámením přestupku a pořízenou fotodokumentací z místa silniční kontroly. Na základě těchto skutečností pak považovaly správní orgány další provedení důkazů výsledkem matky žalobce a pana M. B. za nadbytečné. Prvostupňový správní orgán konkrétně k návrhu na provedení svědeckou výpověď matky žalobce v rámci odůvodnění svého rozhodnutí doplnil, že v tomto ohledu považoval za rozhodnou fotodokumentaci pořízenou v místě bydliště žalobce, podle které se na daném místě předmětný motocykl nepochybně nacházel.

Krajský soud dává ve vztahu k této námitce žalobci částečně za pravdu v tom, že správní orgány měly v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí podrobnějším způsobem zdůvodnit, proč k provedení výše uvedených důkazů nepřistoupily, a to zejména za předpokladu, pokud byla matka žalobce k podání svědecké výpovědi nejprve předvolána. Na druhou stranu krajský soud poukazuje na skutečnost, že ve spisu se nachází rovněž úřední záznam ze dne 25. 7. 2015, dle kterého matka žalobce po poučení policistům na místě silniční kontroly uvedla, že žalobce není doma a neví, kde se momentálně nachází. Krajský soud v tomto ohledu sice nezpochybňuje, že svědecká výpověď dotčené osoby má přirozeně vyšší míru autentičnosti a důkazní hodnoty, ale současně poukazuje na skutečnost, že policisté vystupovali při provedení a dokumentaci silniční kontroly jako úřední osoby, které nemají z povahy věci osobní zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Nelze samozřejmě vyloučit, že mohou nastat excesivní případy, kdy je policista na věci z různých důvodů zainteresován, ale nic takového nebylo v řízení zjištěno a ostatně ani žalobcem důvodně namítáno. V této souvislosti nepovažuje krajský soud za přesvědčivou argumentaci či spíše nepodloženou spekulaci žalobce, že by jej policisté bez žádného dalšího důvodu neprávem obvinili ze spáchání přestupků jinou osobou jen proto, že ta jim během pronásledování ujela, resp. že je jejich odměňování závislé na úspěšnosti při projednávání přestupků. Co se poté týče svědecké výpovědi pana M. B., tou se správní orgány v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí skutečně výslovně nezabývaly. Na druhou stranu je třeba vycházet z toho, že podrobně uvedly, proč považují skutkovou verzi prezentovanou policisty a zachycenou v pořízené dokumentaci za přesvědčivou a prokazující spáchání uvedených přestupků. K tomu je vhodné doplnit, že navržený svědek M. B. by byl rovněž dle tvrzení žalobce schopen potvrdit či vyvrátit pouze přítomnost žalobce v ranních hodinách v areálu M., případně vypovídat o jeho chování na tomto místě (zejm. otázka požívání alkoholu), nikoliv rozhodné skutečnosti týkající se neuposlechnutí výzvy policistů, nepodrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu či provozování vozidla bez řidičského oprávnění, řádného pojištění a označení registrační značkou. Jelikož žalobce odmítl dechovou i krevní zkoušku na alkohol, byl shledán vinným ze skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, k níž by svědectví pana M. B. nemohlo mít přímou relevanci. I kdyby pan M. B. vypověděl, že žalobce na myslivně nepožíval alkoholické

nápoje, nemělo by to na předmětnou kvalifikaci žádný vliv. Pokud by vypověděl, že žalobce na M. vůbec nebyl, nemohla by být taková svědecká výpověď shledána s ohledem na zbytek důkazního materiálu za věrohodnou a přesvědčivou.

Pokud se ve vztahu ke zjištění skutkového stavu dále žalobce odvolával na svědeckou výpověď své spolujezdkyně, krajský soud připomíná, že ta byla k podání svědecké výpovědi opakovaně předvolána, ale odmítla vypovídat se zdůvodněním, že žalobce je její osobou blízkou. Nelze tedy z toho dovozovat, že by bylo možné její výpověď, resp. odepření výpovědi, vykládat ve prospěch skutkové verze prezentované žalobcem. V tomto ohledu nelze pominout ani okolnost, že se ve spisu nachází úřední záznam o podání vysvětlení spolujezdkyně ze dne 25. 7. 2015, který vypovídá o tom, že při ústním vysvětlení spolujezdkyně potvrdila společnou jízdu se žalobcem na motocyklu z areálu M., pronásledování policejním vozidlem a následný příjezd na místo silniční kontroly zadní stranou domu žalobce. Krajský soud zajisté neopomíná, že úřední záznam o podání vysvětlení (§ 60 již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) nelze v souladu s ust. § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č.j. 1 As 34/2010 – 73), což ovšem nijak nevylučuje, aby byl využit ve vztahu k posouzení věrohodnosti jiných důkazů či jako indicie při zjišťování skutkového stavu. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016 – 37, judikoval, že: *„Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek; užití úředního záznamu o podání vysvětlení lze ale připustit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují. Vyloučeno je pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi.“* Krajský soud tedy ve vztahu k námitce tzv. opomenutých důkazů uvádí, že správní orgány i přes spíše obecněji pojaté zdůvodnění jejich nadbytečnosti podrobným způsobem předešly argumentaci, na základě které považovaly svědecké výpovědi policistů a další listiny založené ve spisu za dostatečně věrohodné, tedy svědčící o tom, že se žalobce uvedených přestupků dopustil.

Tyto závěry lze dle názoru krajského soudu přiměřeně uplatnit také ve vztahu k další námitce žalobce, týkající se zpochybnění tvrzení policistů o tom, že v rozhodný den přijel motocyklem do místa svého bydliště zadní stranou, kde následně proběhla silniční kontrola. Žalobce v tomto ohledu argumentoval tím, že příjezd zadní stranou domu není možný, a to z důvodu toho, že se zde nachází jiná budova. Za účelem podpoření svých tvrzení pak k žalobě přiložil sérii fotografií pořízených z veřejně dostupných internetových map a katastru nemovitostí. Krajský soud předně uvádí, že se s obsahem přiložených fotografií seznámil a dospěl k závěru, že nejsou způsobilé k prokázání toho, že jiná budova ze zadní strany domu žalobce znemožňuje průjezd nikoliv osobního vozidla, ale motocyklu motokrosového typu. Nelze poté správním orgánům vyčítat, že se touto námitkou v rámci odůvodnění napadeného či prvostupňového rozhodnutí nezabývaly, popř. že za účelem jejího vypořádání neprovedly další dokazování, neboť byla uplatněna až v žalobě. Na základě toho ji zajisté nelze s odkazem na ustálenou judikaturu automaticky považovat za opožděnou či nedůvodnou, protože v přestupkovém řízení se zásada koncentrace řízení neuplatňuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Na druhou stranu se nepochybně jedná o skutečnost, která žalobci musela být známa již od počátku řízení, ve kterém byl rovněž prostřednictvím svého právního zástupce aktivní. Uplatnění dané námítky až v žalobě tedy

není a priori nepřípustné, ale má nepochybně negativní vliv na hodnocení její věrohodnosti. K doplnění dokazování např. ohledáním na místě by pak krajský soud přistoupil pouze za předpokladu, že by byly v tomto ohledu dány ve vztahu ke zjištění skutkového stavu zcela zásadní důvodné pochybnosti. Jelikož však předložené fotografie samy o sobě nevyvracejí, že je možno k domu žalobce přijet či přijít s motocyklem ze zadní strany do dvora, nepovažoval krajský soud za nutné provádět těmito fotografiemi důkaz při jednání.

Stejně jako v případě výše vypořádané námitky vůči neprovedení navržených důkazů se jedná o posouzení navzájem rozporných skutkových verzí žalobce a zasahujících policistů. Krajský soud připomíná, že o příjezdu žalobce do místa jeho bydliště zadní stranou domu nesvědčí pouze v tomto ohledu konzistentní výpovědi policistů, ale také další listiny založené ve spisu. Jedná se kromě již citovaného úředního záznamu o průběhu silniční kontroly a úředního záznamu o podání vysvětlení spolujezdkyně (pouze jako jiného podkladu pro rozhodnutí) zejména o pořízenou fotodokumentaci, na které je bezpochyby zachycen žalobce a jeho spolujezdkyně, vedle předmětného motocyklu, a to včetně ochranných přileb. Podle názoru krajského soudu se dá logicky dovodit, že žalobce neměl žádný důvod, aby motocykl, na kterém měl dle jeho tvrzení pouze v dílně pracovat, vyvezl na dvůr společně se dvěma ochrannými přilbami, a to za účelem pořízení fotodokumentace během silniční kontroly. Z obsahu spisu ani tvrzení žalobce ostatně nevyplývá, že by byl k takovému postupu ze strany zasahujících policistů vyzván. Krajský soud je tedy toho názoru, že svědecké výpovědi policistů a výše uvedené listiny tvoří dohromady navzájem provázaný a ucelený řetězec důkazů, který dostatečně prokazuje nejen spáchání přestupků, které jsou žalobci kladeny za vinu, ale také průběh skutkového děje tak, jak je ve spisu zachycen.

Ve vztahu k otázce náležitého zjištění skutkového stavu dále žalobce namítal nedostatečnou identifikaci řidiče pronásledovaného motocyklu, resp. související rozpory ve svědeckých výpovědích policistů. Zejména poukázal na skutečnost, že prap. Antoš v rámci své svědecké výpovědi dne 15. 3. 2016 uvedl, že řidiče identifikoval podle tetování na noze, přičemž barva motocyklu byla modro-stříbrná. Žalobce však tetování na noze nemá a předmětná motorka je černo-červeno-bílé barvy. Navíc se policisté ve svých výpovědích rozcházejí ohledně možnosti identifikace obličeje pronásledovaného řidiče a polohy motocyklu v době silniční kontroly, neboť prap. Antoš uvedl, že jej žalobce tlačil na dvoře, ale prap. K. naopak uvedl, že motocykl byl na stojanu. Pokud se jedná o shodně popsané oblečení řidiče, tedy kraťasy a triko, to podle názoru žalobce není s ohledem na dané roční období relevantní. Krajský soud k tomu uvádí, že tato žalobní námitka by mohla být považována za důvodnou a vést ke zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí pouze za předpokladu, že by byla identifikace žalobce jako řidiče pronásledovaného motocyklu opravdu založena pouze na skutečnostech, které nemají oporu v policejní dokumentaci, popř. neodpovídají faktické podobě žalobce a jeho motocyklu.

V projednávané věci je dle názoru krajského soudu nezbytné vycházet primárně z pořízené fotodokumentace silniční kontroly, na které je žalobce a jeho motocykl bezprostředně zachycen. Pokud se jedná o oblečení žalobce, to je v souladu s uvedenou fotodokumentací popsáno nejen v úředním záznamu ze dne 25. 7. 2015, ale také ve svědeckých výpovědích policistů ze dne 20. 1. 2015 a ze dne 15. 3. 2016. Co se dále týče tetování žalobce, prap. K. jej ve své svědecké výpovědi dne 15. 3. 2016 jednoznačně identifikoval v souladu s pořízenou fotodokumentací. Krajský soud pak dodává, že tvrzené rozpory ohledně barvy motocyklu a polohy tetování žalobce jsou dány pouze ve svědecké

výpovědi prap. A. ze dne 15. 3. 2016, tedy téměř osm měsíců po spáchání přestupků. Stejně tak je tomu v případě polohy motocyklu v době silniční kontroly, ohledně níž prap. K. rovněž až ve svědecké výpovědi ze dne 15. 3. 2016 uvedl, že byl na stojanu (srov. protokol o svědecké výpovědi prap. K. ze dne 20. 1. 2016). Přestože tedy krajský soud nepochybně, že ve svědeckých výpovědích policistů jsou dány jisté nepřesnosti, což ostatně žalovaný sám připustil, nejsou takového rozsahu, aby mohly mít za následkem záměnu žalobce s jinou osobou, a to také s přihlédnutím ke skutečnosti, že mohly být nepochybně způsobeny velkým časovým odstupem od provedení silniční kontroly a podání příslušných svědeckých výpovědí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 a ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015 – 33). Je si pak podle názoru krajského soudu jen těžko možné představit, že by se v rozhodném místě a době nacházel na motokrosovém motocyklu poměrně specifické kombinace barev stejně oblečený řidič jako žalobce, a to ještě s tetováním na pravé paži a další osobou na místě spolujezdce. Proto nepovažoval krajský soud ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

Další námitka žalobce poté směřovala proti postupu policistů, kteří jej v místě jeho bydliště, tedy na soukromém pozemku, vyzvali k podrobení se orientačního vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu. Podle názoru žalobce mu nelze přičítat k tíži, pakliže se danému vyšetření odmítl podrobit, neboť výzva policistů byla učiněna na jeho soukromém pozemku, přičemž předtím neřídil žádné vozidlo a nevykazoval známky požití alkoholu. Současně doplnil, že každý občan má právo odmítnout podrobit se danému vyšetření, aby nepřivodil stíhání své osoby. Je pak na příslušných orgánech veřejné moci, aby ovlivnění alkoholem jiným zákonným způsobem prokázaly. Předně krajský soud připomíná, že v projednávané věci měly správní orgány na základě svědeckých výpovědí policistů a ostatních listin založených ve spisu za dostatečně prokázané, že žalobce byl v ranních hodinách spatřen s pivem v areálu M., odkud se spolujezdkyní odjížděl na motocyklu a byl následně pronásledován policejní hlídkou, jejíž výzvy neuposlechl a ujel do místa svého bydliště jeho zadní stranou, kde proběhla silniční kontrola. Krajský soud poté neshledal při vypořádání námitek proti zjištění skutkového stavu věci v postupu správních orgánů žádné závažné pochybení. Pokud se jedná o tvrzenou nezákonnost výzvy k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu na soukromém pozemku, krajský soud se ztotožňuje se žalovaným, že dle provedeného dokazování vstoupili policisté do obydlí žalobce na základě předchozího souhlasu jeho matky. Bez ohledu na tuto skutečnost, je pak nutné poukázat na ust. § 40 odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve kterém je stanoveno, že: „*Policista je oprávněn vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti...Oprávnění podle odstavce 1 má policista také v případě pronásledování osoby...*“

Pakliže krajský soud vyjde ze skutkového stavu tak, jak je ve spisu zachycen, bylo pronásledování žalobce započato nepochybně již na pozemní komunikaci, kde neuposlechl výzvy policejní hlídky k zastavení vozidla a ujel do místa svého bydliště. Na základě místní znalostí a poměrů na něj policejní hlídka čekala před domem a v okamžiku jeho příjezdu nejprve přední a poté zadní stranou domu si od matky žalobce vyžádala vstup do obydlí, kde následně se žalobcem provedla silniční kontrola, jejíž součástí byla rovněž výzva k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu. Skutečnost, že jej žalobce odmítl,

není poté mezi stranami předmětem sporu. Krajský soud je tedy toho názoru, že v projednávané věci jednali policisté v souladu se zákonem, neboť jejich vstup do obydlí, který byl navíc učiněn se souhlasem, vykazuje znaky pronásledování ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 51/2015 – 72). Pokud žalobce dále tvrdil, že výzva policistů nebyla důvodná, protože nevykazoval známky požití alkoholu, krajský soud v tomto ohledu odkazuje na svědecké výpovědi policistů a úřední záznam ze dne 25. 7. 2015, ve kterém je výslovně uvedeno, že žalobce jevil známky podnapilosti, a to tím, že překotně hovořil, hůře artikuloval, byl červený v obličeji, měl unavené oči atd. Nehledě na tuto skutečnost policisté ve svých svědeckých výpovědích shodně uvedli, že v době jejich komunikace se žalobcem v areálu M. držel v ruce pivo, ze kterého popíjel. Podezření policistů na požití alkoholických nápojů před jízdou a řízení pod jejich vlivem tak bylo podle názoru krajského soudu zcela opodstatněné a bylo je možno považovat za důvodné podezření ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., ve znění účinném k datu spáchání přestupkového jednání.

Krajský soud se poté neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že každý občan se může odmítnout podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu na základě zákonné výzvy policisty, aniž by za to mohl být postižen. Takové jednání totiž nepochybně naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“* S ohledem na skutečnost, že výsledky daného vyšetření jsou v praxi v podstatě jediným spolehlivým způsobem, jak prokázat, zda řidič byl během jízdy ovlivněn alkoholem či nikoliv, lze argumentaci žalobce dovést do absurdních důsledků, kdyby byl přestupek spočívající v řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky v podstatě nestíhatelný, resp. jeho postižitelnost by byla zcela závislá na ochotě či neochotě jeho pachatele.

Poslední námitkou pak žalobce brojil proti podjatosti všech úředních osob prvostupňového správního orgánu, a to z důvodu toho, že pokuta uložená v přestupkovém řízení je příjmem rozpočtu orgánu, který ji uložil. Současně měl podle názoru žalobce rozhodnout o jeho námitce podjatosti v prvním stupni žalovaný, nikoliv prvostupňový správní orgán. Předně je v tomto ohledu třeba poukázat na skutečnost, že žalobce v žalobě citoval dnes již neplatné ust. § 125e odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, které se vztahovalo výhradně k problematice správních deliktů, nikoliv přestupků, přičemž tyto dvě kategorie byly až do přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pojmově odlišeny. Žalobce měl tedy nepochybně na mysli ust. § 13 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, který stanovoval, že: *„Pokuta uložená orgánem obce je příjmem obce, jejíž orgán ve věci rozhodoval v prvním stupni. Pokuta uložená jiným správním orgánem České republiky je příjmem státního rozpočtu této republiky.“* Krajský soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v projednávané věci byla vydána usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 2. 2016, č. j. 150676-35/2015/Či a ze dne 23. 2. 2016, č. j. 150676-36/2015/Či, kterými byla zamítnuta námitka podjatosti vůči úředním osobám Mgr. M. Č. a Bc. S. L. Ve vztahu k ostatním úředním osobám prvostupňový správní orgán pouze poznamenal, že se bezprostředně nepodílí na výkonu pravomoci úřední osoby a nejsou tak oprávněny v řízení činit žádné úkony. Tato usnesení byla dále potvrzena k odvolání žalobce rozhodnutími žalovaného ze dne 6. 6.

2016, č. j. JMK 86592/2016 a ze dne 6. 6. 2016, č. j. JMK 86578/2016. Žalobní námitka pak směřuje pouze proti tzv. systémové podjatosti a související věcné nepřislušnosti.

K této otázce se již v minulosti vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119. V rámci jeho odůvodnění uvedl, že úředníci územně samosprávných celků jsou vázáni právem a mají ze zákona povinnost hájit při výkonu správních činností veřejný zájem a jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování. Na druhou stranu poukázal na skutečnost, že z pracovněprávního a organizačního hlediska může být činnost úředníků územně samosprávných celků jejich zaměstnavatelem ve větší míře ovlivněna, což může mít ve specifických případech dopad na míru nestrannosti jejich rozhodování. Podle citované judikatury tedy nelze vyloučit existenci rizika tzv. systémové podjatosti, což však neznamená, že má být úřední osoba a priori vyloučena z rozhodování jen proto, že se věc daného územního samosprávného celku přímo či nepřímo dotýká. Jako typické příklady zásadního podezření ze systémové podjatosti pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl existenci politických či mediálních vlivů na rozhodování nebo přímý nátlak na výkon pravomoci úřední osoby. K tomu ovšem doplnil, že: *„signálem nadkritické míry "systémového rizika podjatosti" zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna.“*

Krajský soud se domnívá, že uvedené závěry lze přiměřeně vztáhnout také na podmínky řešeného případu, kdy je namítána podjatost všech úředních osob pouze proto, že pokuty ukládané v přestupkovém řízení jsou příjmem rozpočtu obce, jejíž orgán rozhodl ve věci v prvním stupni. Žalobce však nijak nedoložil a z dotčené právní úpravy pracovněprávních vztahů úředních osob ostatně ani nevyplývá, že by bylo jejich odměňování závislé na počtu či výši uložených pokut. Navíc je třeba poukázat na skutečnost, že podle žalobcovy argumentace by ad absurdum nebylo možné na základě dotčené právní úpravy provést žádné přestupkové řízení, neboť by byly všechny správní orgány rozhodující v prvním stupni automaticky diskvalifikovány z možnosti vést řízení a vydat meritorní rozhodnutí pouze z toho důvodu, že jde o orgány obcí. Na této skutečnosti by pak nic nezměnila ani žalobcem ve správním řízení navrhovaná delegace příslušnosti, neboť by byl podle jeho názoru podjatý každý správní orgán, který by ve věci v prvním stupni rozhodl a jímž uložená pokuta by se tak stala příjmem obecního rozpočtu. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci nebylo v souladu s judikaturou dáno zvýšené riziko systémové podjatosti.

Pokud se jedná o námitku, že měl o podjatosti v prvním stupni rozhodovat žalovaný, krajský soud k tomu uvádí, že dle ust. § 14 odst. 2 správního řádu rozhoduje o námitce podjatosti bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Mezi stranami pak není sporné, že tato podmínka byla v případě úředních osob Mgr. M. Č. a Bc. S. L. splněna, k čemuž dospěl rovněž žalovaný v rámci přezkumného řízení. Podjatost ostatních úředních osob uvedených žalobcem poté nebyla samostatně posuzována, neboť se v projednávané věci bezprostředně nepodílely na výkonu pravomoci příslušného správního orgánu, jak stanovuje ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Krajský soud tedy zastává názor, že ohledně námitky podjatosti bylo rozhodnuto věcně příslušným orgánem, a to v souladu se zákonem.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.